

Mogens Bering Rasmussens prædiken 24. søndag efter trinitatis

Taler

Mogens Bering Rasmussen
Præst

Dato

19. november 2023

Sted

Vor Frue Kirke, Den danske
kirke i Bruxelles

”I hvilken verden lever du i?!”, sådan kan man nogle gange fristes til at kommentere andre menneskers udsagn med.

Når vi synes at stå langt fra hinanden i opfattelsen af virkeligheden omkring os.

Ikke mindst nu, hvor krig og terror raser, mennesker er overgivet til andres forgodtbefindende og lider nød.

Og også blandt os på afstand opstår fronter mellem mennesker.

Der er noget på spil, når vi skal forholde til liv og død.

I forleden kørte jeg gennem byen. Ude i Boitsfort overfor den tidligere danske præstegård så jeg to mænd stå foran en mindsten holde fanevagt med deres to faner. Det var jo den 11. i 11.

Våbenstilstandsdagen, der blev afslutning på den 1. verdenskrig i 1918.

Min farfar var inde som værnepligtig de år. Jeg har hans soldaterbog liggende derhjemme. Han var fra Djursland.

Nord for Kongeåen blev det en stille tid i forhold til store dele af verden omkring.

Krigskirkegårdene, ikke mindst her i Belgien, minder os om grusomhederne og sender deres stille råb op ikke blot om opofrelse og mod, men også som argument for at finde fredelige løsninger for menneskeligt samkvem.

Det er altid en god idé at lytte sig ind til, hvad der driver dem med andre opfattelser.

At ville det andet menneske, stille sig til rådighed og have udveksling, måske få udvidet sin horisont og blive klogere.

Det oplever vi jo her i det daglige, når vi som dansk mindretal på udebane i Bryssel skal finde os til rette med mangfoldigheden af nationaliteter.

At vi med en blanding af ydmyghed og selvbevidsthed kan få glæde af at vende os mod det fremmede menneske og opleve et fællesskab.

Det gør godt at være en del af et fællesskab, at føle sig hjemme, at høre til, og det er godt, når det er trygt at være i. Er meningsfyldt.

Det gør ondt, når det så ikke lykkes. Som når splid, vold, lidelse, sygdom og død skiller os ad og der ikke er en fremtid at se for sig. Håbløst.

Rygtet er gået gennem 2000 år, at Jesus byggede bro mellem det fortvivlede menneske og til et livsmod og et hjerteligt smil. At han var en kilde til nyt liv.

Det var ikke alle, der tog det for gode varer. Man lo ad ham. Som der altid er blevet gjort af ham og de kristne.

Og så alligevel har der været noget i det rygte, som satte sig, skabte røre og dynamik, inspirerede mennesker til at tro om igen. Med nyt syn på verden til følge.

Der var en far, som desperat opsøgte Jesus for at få ham til at lægge sin hånd på mandens netop døde datter.

Jesus kan dermed bringe hende tilbage til livet, mener faren, som har hørt om rygtet om Jesus.

Matthæus fortæller dette som udtryk for en ny tid med Kristus, hvor både pigens far, den jødiske synagogeforstander og kvinden med blødningerne uden religiøse forbehold og forsigtighed skaber kropskontakt til Jesus.

Det ville ikke været sket tidligere.

I denne nye virkelighed kan intet skille Gud fra dem, der søger ham.
Berøringsangsten ligger evangeliet fjernt.

Jesus frelser ikke fra menneskelighed, men til menneskelighed.

Vi kan nok både genkende farens desperation over sin datters død og kvindens rækken ud efter den snart sidste mulighed for helbredelse og ligesådan genkende omgivelsernes latter over Jesu ord om, at pigen blot sov.

De mange, der efter tidens skik, var kommet for med højlydt gråd og fløjtespil at skulle overdøve sorgen, lo ad Jesu ord.

Det var en latter med en bitter klang af tvivl over ordene, der modsagde døden.
Man lo, for ikke at græde, og fordi man ikke turde tro det.

”I hvilken verden lever du i?!” Pigen sover ikke. Hun er død. Latteren var nærmest hånlig.

Man kan ikke gradbøje dødens nej, når vi trygler om at beholde den, vi elsker.

Så deres svar var at overdøve og fortrænge nejjet med gråd og larm. For så var der da, noget man kunne gøre.

Men Jesu livgivende ord var der kun latter til overs for. Kunne vi have fortalt dem noget andet, fordi, vi forstår det bedre. Det tror jeg ikke.

Vi véd også af bitter erfaring, at vi ikke kan sige døden imod. Så det er ikke fordi, de larmende mennesker adskiller sig stort fra os.

Og så alligevel kan det ske, at der dukker en anden slags smil frem. Et håbets smil, der blander sig i tvivlen.

Vi har hørt, at Jesus taler imod erfaringen, mod døden og skaber nyt liv.

Ler vi ad Jesu ord eller bliver det til et smil ad døden?

Der skal et under til, for at det bliver det sidste.

Det er et under, hvor Guds kærlighed har fået overtaget over vore tanker og kalder os til liv.

”I hvilken verden lever du i?!” Ja, helst den jeg selv har overtaget i.

Helst vil vi selv sikre os. Her er det ikke så sikkert at rygtes om Jesus som herre over liv og død gør større indtryk på den med det stærke sind.

At stille sig sårbar sker måske først, når vi kommer til kort og ikke kan mere.

Det er ikke så naivt og blåøjet at række ud efter redning, som også kvinden med blødningerne gjorde.

Et citat, som tilskrives Søren Kierkegaard, og han godt kunne have sagt, er dette: ”at vove er at miste fodfæstet for en stund, ikke at vove er at miste sig selv.”

Jesus vendte sig om mod kvinden, der rakte ud efter kvasten på hans kappe, så hende og sagde: ”Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig”, som det lyder i dansk oversættelse.

Kombinationen af frihed og mod, frimodighed er et smukt udtryk for, hvad det vil sige at tro.

Livet skal leves fremadrettet. Troens frimodighed er i samklang, i sync med den virkelighed, som Jesus kalder os ind til.

”I hvilken verden lever du i?!”

Jo, heller ikke den kristne skal undgå at se kendsgerningerne i øjnene med en verden fyldt af lidelse og død.

Det er hverken larmende fortrængning gennem tom underholdning eller nødløgenes nemme løsninger, der er svaret.

Kirken bringer et rygte videre, der taler om virkeligheden, hvor døden ses i lyset af Jesu opstandelse, ”med kristne øjne”.

Et syn, der giver livet en anden betydning.

Når det er os, der råber hjælp til Gud, vender vi blikket mod livet og kærligheden. Mod livsmodet og håbet. Hvor han er, skal vi også være.

Og med hans syn på os, må vi se på hinanden.

Som dem, der er frelst til menneskelighed, og ikke reducerer hinanden til midler i ideologiske og religiøse magtkampe.

Det er den prædiken, der skal lyde overfor de mennesker, som udøver terrorgerninger og undertrykkelse.

Når vi vender os om til Gud, så får vi også kræfter til at ryste afmagten af os og kæmpe for alt det, der betyder noget.

Kæmpe anstændigt for en retfærdig verden, for menneskers ukrænkelighed - og kæmpe mod undertrykkelse, mod magtmisbrug.

Og den kamp begynder lige her. Med vores eget menneskesyn. Det ligger lige for.

Og det kan være, vi må tilføje en bøn til Gud om, at han må tilgive os, hvis vi er i en situation, hvor vi bliver for optaget af at ville det hele selv.

Ja, vi må altid gerne bede om hjælp til helhjertet at kunne sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd én sand treenig Gud højlovet fra første begyndelse nu og i al evighed. Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mogens-bering-rasmussens-praediken-24-sondag-efter-trinitatis>